

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118206856
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4118206856.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8 zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, P.O.BOX 205, proti žalovanej: Z. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., G. XXX/X, zastúpená: R. H., nar.: XX.XX.XXXX, trvale bytom O., G. XXX/X, o zaplatenie sumy 2.993,57 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 18Csp/89/2018- 97 zo dňa 10. septembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.972,90 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 01.09.2015 do zaplatenia, ktorú jej súd povolil splácať v splátkach po 50 eur mesačne vždy do 16. dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou nasledujúcou po právoplatnosti rozhodnutia, pod stratou výhody splátok. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 98,62%. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, 3, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 08.10.2014 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere číslo 6188061, na základe ktorej bol žalovanej schválený bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 3.000 eur. Žalovaná sa zaviazala splácať poskytnutý úver v 60 mesačných splátkach v sume 87,12 eura, termín konečnej splatnosti 10/2019, ročná úroková sadzba bola vo výške 27,41%, RPMN 27,41%, priemerná RPMN 18,01%. Žalovaná sa zaviazala uhradiť sumu 5.227,20 eura. Dňa 26.08.2015 bola vyhlásená okamžitá splatnosť úveru. Celkovo žalovaná uhradila splátky vo výške 629,51 eura.

1.2 Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že medzi náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí písomná forma, zároveň musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, údaje o výške úrokov a poplatkoch. Zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že predmetná zmluva obsahuje uvedené náležitosti. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018. Poskytnutý úver preto nepovažoval za bezúročný a bez poplatkov. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne v časti zaplatenia sumy vo výške 2.972,90 eura (rozdiel neuhradenej istiny

3.602,41 eura mínus suma uhradená žalovanou vo výške 629,51 eura). Súd preto v tejto časti žalobe vyhovel. Zároveň súd žalobcovi priznal i úrok z omeškania s poukazom na § 517 ods. 1,2 obč. zák. a § 3 nar. č. 87/95 Zb. a to od odo dňa kedy sa žalovaná dostala do omeškania, t.j. od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru.

1.3 Ďalej uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy vo výške 20,67 eura uplatnenej titulom nákladov na vymáhanie. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu. Doplnil, že tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Výnimočne môžu byť náklady spojené s uplatnením pohľadávky totožné s trovami súdneho konania. Súd nepovažoval uplatnený nárok žalobcu v tejto časti za dôvodný, ani za preukázaný, a preto vo zvyšku súd žalobu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, či existujú dôvody na to, aby bola žalovanej uložená povinnosť uhrádzať žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach a tiež výškou splátok. Na základe ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovanej, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovanou, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa. S poukazom na uvedené súd povolil žalovanej splácať dlžnú sumu v splátkach po 50 eur mesačne zohľadniac jej osobné, majetkové a zárobkové pomery (§ 232 CSP). Uviedol, že žalovaná má príjem 900 eur a aj keď hradí z príjmu hypotéku, nájomné, ďalšie úvery, bude v jej schopnostiach hradiť splátku vo výške 50 eur mesačne. S výškou splátky 50 eur mesačne súhlasil i žalobca. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 2.993,57 eura (100%), úspešný bol v časti zaplatenia sumy 2.972,90 eura (99,30 %), preto úspech žalovanej bol 0,7 %. Čistý úspech žalobcu je v rozsahu 98,62 %. Vzhľadom k uvedenému, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,62%.

2.1 Žalovaná podala v zákonnej lehote odvolanie, a to voči vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania. Poukázala na ust. § 54 ods. 1,2, § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy č. 1524991 a odstúpením od zmluvy sa zmluva od počiatku zrušila, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods.2 OZ). Keďže sa zmluva zrušila od počiatku, dochádza k plneniu titulom bezdôvodného obohatenia. Účastníci sú si povinní vrátiť vzájomné plnenie, t.j. iba plnenie reálne poskytnuté, bez navýšenia a poplatkov, ktoré vyplývalo pôvodne zo zmluvy.

2.2 Žalovaná ďalej dôvodila, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods.2 písm.f), k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý ma byť určený presným dňom priamo uvedeným v zmluve a to deň ,mesiac a rok, pričom v zmluve je uvedený len mesiac a rok. Preto považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 15Co/203/2015. Argumentovala tiež tým, že v čase uzatvorenia zmluvy podľa NBS bola priemerná úroková sadzba pri spotrebiteľských úveroch 8,91%. Najvyššia prípustná úroková sadzba je dvojnásobok, teda 17,82%, preto úrok uvedený v zmluve vo výške 27,41% považuje za úžeru. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 12.09.2019, sp.zn.3Co/352/2018. Záverom uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nedostatočne odôvodnený. Poukázala na ust. § 295 a § 305 CSP. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a aby zaviazal žalovaného na úhradu trov konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1

CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj vo výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5.1 Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa písomne podanou žalobou doručenu súdu dňa 07.06.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.993,57 eura s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že zmluvou o pôžičke č. 6188061 poskytol žalobca žalovanej pôžičku vo výške 3000 eur. Žalovaná z vyššie uvedenej zmluvy uhradila sumu 629,51 eura. Dňa 27.06.2015 listom - predžalobná upomienka, vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok, pričom ju upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Žalobca dňa 19.08.2015 úver zosplatnil, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 26.08.2015 - „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Žalovaná však dlžné splátky neuhradila. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania návrhu predstavoval sumu 2993,57 eura a tento dlh tvorilo: Istina + Náklady na vymáhanie - Prijaté úhrady = Žalovaná suma, teda : 3602,41 Eur + 20,67 Eur - 629,51 Eur = 2993.57 Eur. Zmluvnú pokutu, evidovanú v priloženom Prehľade splátok a úhrad v stĺpci „Pokuta“ v sume 390,61 eura si žalobca v konaní neuplatnil.

5.2 Vo veci bol vydaný dňa 23.08.2018 platobný rozkaz č.k. 18Csp/89/2018-32, proti ktorému podala žalovaná odpor, a preto bol zrušený s poukazom na 267 ods. 3 CSP. Žalovaná sa v konaní bránila tým, že mala veľké zdravotné problémy, nemala dostatok finančných prostriedkov na splátky. Zo strany žalobcu prišlo k zosplatneniu úveru, teda žalobca od zmluvy odstúpil v zmysle § 48 ods. 2 Obč. zákonníka sa zmluva zrušila, a to dňa 19.08.2015. Z tohto dôvodu bola žalovaná ochotná uhradiť žalobcovi len rozdiel medzi poskytnutým úverom, teda medzi sumou 3.000 eur a sumou 629,51 eura, ktorú žalovaná uhradila, to znamená sumu vo výške 2.370,49 eura. Uviedla, že žije sama, poberá dôchodok vo výške 450 eur, a preto žiadala, aby jej súd povolil splácať dlžnú sumu v splátkach po 20 eur mesačne.

6. Predmetom odvolacieho konania bol napadnutý vyhovujúci výrok spolu s výrokom o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie nepovažoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. a žalobcovi priznal takmer celý ním uplatnený nárok v konaní. Žalovaná nesúhlasila so závermi súdu prvej inštancie, v odvolaní namietala, že spotrebiteľská zmluva neobsahuje náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods.2 písm.f), k) zákona č. 129/2010 Z.z., úrokovú sadzbu považovala za úžeru. Mala za to, že žalobca odstúpil od zmluvy, a preto si strany majú vrátiť iba vzájomné plnenia.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zrušiť. Zo spisu vyplýva, že zásadnou obranou žalovanej bolo tvrdenie, že žalobca od zmluvy odstúpil, preto sa zmluva od počiatku zrušila a dochádza k plneniu titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie sa však touto obranou žalovanej v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany v konaní na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strany. Porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

8. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

9. Súd prvej inštancie v tejto veci správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere uzatvorenú medzi stranami sporu ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom spotrebiteľský právny vzťah je upravený v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zákone o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy č. 129/2010 Z.z. Aj podľa odvolacieho súdu spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere bol preukázaný bez akýchkoľvek pochybností. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv v praxi

je poväčšine to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. V predmetnej veci predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere je predtlačенou formulárovou (typovou) zmluvou, pri ktorej spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvňovať jej obsah. Zmluvnými stranami sú žalobca ako veriteľ (dodávateľ), ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a žalovaná ako fyzická osoba, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je teda spotrebiteľom.

10. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že v spotrebiteľských sporoch má spotrebiteľ postavenie tzv. slabšej strany, preto súd pristupuje k preskúmvaniu spotrebiteľskej zmluvy aj nad rámec tvrdení spotrebiteľa. Na uvedené nadväzuje ust. § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Uvedené ustanovenie má za cieľ poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom, teda ide o zaobstarávanie a vykonávanie dôkazov v prospech spotrebiteľa ex officio. Vykonávanie dôkazov aj bez návrhu by malo smerovať nielen k posúdeniu neprijateľnosti tých ustanovení spotrebiteľskej zmluvy alebo iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na ktorých je založený nárok tvrdený v žalobe, ale malo by smerovať k posúdeniu všetkých okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. V súvislosti s § 295 CSP je v individuálnych spotrebiteľských sporoch potrebné aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP.

11. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal ani s námietkou žalovanej (uvádzanou v odpore a následne v odvolaní) a to, že údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, má byť určený presným dňom, mesiacom a rokom, pričom v zmluve je uvedený len mesiac a rok. Na toto tvrdenie pritom reagoval aj žalobca vo svojom vyjadrení (čl. 56). Súd prvej inštancie uviedol (bod 18), že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konečnú splatnosť úveru, bližšie sa však touto náležitosťou úverovej zmluvy nezaoberal. Ďalej súd iba vymenoval náležitosti spotrebiteľského úveru konštatujúc, že predmetná zmluva ich obsahuje. Nezaoberal sa však konkrétnymi námietkami žalovanej, podľa ktorej mal byť úver bezúročný a bez poplatkov. Aj v tomto smere je potom napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

12. V odvolaní žalovaná poukazovala aj na zmluvný úrok vo výške 27,41%, ktorý považovala za úžeru, teda neprimerane vysoký. S touto námietkou odvolací súd nesúhlasil poukazujúc na ust. § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

13. Pojem „odplata“ uvedený v § 53 ods. 6 OZ zahŕňa akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak zahŕňa jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré sprevádzajú trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligatónnym poistením úveru a pod. Najvyššia prípustná výška odplaty je ustanovená v nariadení vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia vlády č. 141/2014 Z. z. S účinnosťou od 1.9.2014 platí, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov (priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu) pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Obdobným úverom alebo pôžičkou sa pritom rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy vyplýva, že úroková sadzba ako i RPMN je vo výške 27,41%. Priemerná hodnota RPMN je 18,01% S poukazom na uvedené je potrebné konštatovať, že výška RPMN 27,41% (odplata) ani zďaleka nepresahuje dvojnásobok priemernej RPMN, t.j. 36,02%. Preto námietka žalovanej o neprimerane vysokom úroku nemožno považovať za dôvodnú.

14. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku nedostatku dôvodov alebo jeho nezrozumiteľnosti je vždy dôvodom na zrušenie takéhoto rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť dostatočne odôvodnený a dôvody musia byť jasné a presvedčivé. Výrok, ktorý nemá svoj obsah v odôvodnení, nemožno za taký považovať. Nedostatok tohto obsahu sa môže prejavíť v nezrozumiteľnosti a tým aj nepreskúmateľnosti dôvodov, prípadne nedostatku dôvodov, čo nedáva podklad pre výrok. Nedostatok odôvodnenia

písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces a táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného odvolania.

15. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie bude riadne zaoberať tvrdeniami (obranou) žalovanej zohľadniac skutočnosť, že ide o spotrebiteľský spor. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude znovu rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť v zmysle požiadaviek kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).